

i rigt Maal har gjort sig gældende i Landet og paa forskellige Steder har givet sig Udslag i ejendommelige Foranstaltninger til Fattiglemmernes Behandling, maa kunne udvikle sig videre til Gavn for de trængende og til Ære for Samsundet.

3. At Loven efter sit Indhold maa være et sandt Udslag af den Humanitetsfølelse, som heldigvis nu er knæsat af vort Samsund og paa dette Omraade fremtræder i Kravet om en mere tidssvarende Behandling af „de værdige trængende“, i Fordringen om at forebygge, at den Klasse Mennesker, saa vidt muligt, falder det offentlige Fattigvæsen til Byrde, og i Bestræbelserne for at føre dem af disse, som alt ere under offentlig Fattigforsørgelse, tilbage til Frimandsstillingen. Udvalget, som i saa Henseende formener, at den bedste, ja uundværligste Drevkraft i Menneskets Virksomhed er Selvstændighedsfølelsen, finder ikke, at Forslaget til Opnaelsen af dette Formaal paa flere Punkter er vidtrækkende nok, og har desangaaende foreslaaet flere Ændringer, uden at kunne opnaa Enighed om disse Ætkevidde.

Et Mindretal (P. Holm og Henning Jensen), der i øvrigt slutter sig til foranstaaende Udtalelser, finder dog Anledning til at knytte nogle Bemærkninger til Udtalelsen om, at det ikke for Tiden er muligt at udarbejde en Lov, Fattigvæsenet vedrørende, paa andre Grundprincipper end de, hvorpaa det nuværende System hviler.

Mindretallet mener, at dette kun for saa vidt er rigtigt, som Erkendelsen af, at Forsørgelsen af de trængende er en Samsundssag, endnu ikke er til Stede i tilstrækkeligt Omfang. Efterhaanden som denne Erkendelse mere og mere vinder Udbredelse, vil ogsaa Muligheden for at ordne de trængendes Forsørgelse paa en

langt simplere og mindre indviklet Maade end den nuværende, blive tilvejebragt.

Det Maal, Mindretallet mener, der bør stræbes hen til, er, at Forsørgelsen af trængende i sin Helhed overtages af Staten i Stedet for, at den nu paahviler Kommunerne. Der vil herved blandt andet opnaas, at de mange Forviklinger og Ulemper, saavel for Kommunerne som for de trængende, der følge af det kommunale Forsørgelsesystem, og hvorom det foreliggende Lovforslag bærer talrige Vidnesbyrd, ville blive fjærned. Tillige vil Statens Overtagelse af Fattigforsørgelsen medføre en mere retfærdig Fordeling af Byrderne end den nuværende kommunale Forsørgelse. Medens Størrelsen af en Kommunes Udgifter til Fattigforsørgelsen nu ikke er afhængig af vedkommende Kommunes Evne til at bære disse Udgifter, men derimod af de trængendes Antal og Trang, Kommunens Velggenhed og forskellige andre Forhold, ville Udgifterne, naar Staten overtager Forsørgelsen, kunne fordeles paa Kommunerne eller dissees Indbyggere i Henhold til Idebønnen.

Da Mindretallet imidlertid af foranævnte Grunde er klar over, at en saadan Ordning for Tiden ikke lader sig gennemføre, har det afholdt sig fra at stille Ændringer i denne Retning, men slutter sig til de af Udvalgets eller dets Flertals Ændringer, som formenes at ville forbedre Lovforslaget.

Til enkelte Paragraffer stiller Mindretallet til Dels i Forening med andre Udvalgsmedlemmer selvstændige Ændringer.

I øvrigt bemærkes følgende om de stillede Ændringer, idet Begrundelsen heraf følger Lovforslagets enkelte Kapitler:

Kapitel 1.

Udvalget kan med Hensyn til Forsørgelsespligten samstemme med de i dette Kapitel indeholdte Bestemmelser med Undta-